

Pět schodů

Poletíme?

Pět schodů mi zbývá k tobě jen,
a tak se sám sebe blbě ptám,
jestli mi za to stojí, abys byla tou mojí,
tou mojí, co mě bodne bůh ví kam, bůh ví kam.

Čtyři schody mi zbývají k tobě jen,
je to úsměv, co na ksichtě mám,
anebo je to křeč, aby nestála řeč,
až se s tebou, lásko, přivítám, přivítám.

Ty navrchu stojíš, čekáš, až přijdu blíž,
hodí se, či nehodí, nás navěky spojí.

Tři schody mi zbývají k tobě jen,
na kamarády z války vzpomínám,
když jsme táhli do boje, ježišmarijá jako to je,
odplouvá mi to bůhvíkam, bůhvíkam.

Dva schody mi zbývají k tobě jen,
mí rodičové stojí opodál,
otec je hrdý a matka, co prd ví,
pláče a svět proklíná, proklíná.

Ty navrchu stojíš, čekáš, až přijdu blíž,
hodí se, či nehodí, nás navěky spojí.

Poslední schod mi zbývá k tobě jen,
jsi bledá, lásko, takže zkrátme to,
díky tomu že tu jsi, mě na tobě oběsí,
ještě dneska budeš vdova, tak je to, tak je to.

Ty navrchu stojíš, čekáš, až přijdu blíž,
hodí se, či nehodí, nás navěky spojí.